

over til Sjælland, er ganske simpelt den, som oftere er anført, at vi ikke have det Hæredømme i vore egne Farvande, som vi havde i hin førstomtalte Krig. Jeg fastholder, at det er et gammelt Program; men det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds' Program er efter min Mening et ganske nyt Program. Det er tillige et bestemt Program, og jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem for Vejle Amts 3dje Valgkreds (Falkenstjerne) taler om de store Ord, som de militære føre. Det er ikke store Ord, tværtimod det er meget bestemte Ord, saa den Bemærkning forekommer mig intetsteds at høre hjemme. Jeg kan paa dette Punkt henholde mig til, hvad det ærede Medlem fra Helsingør (C. Thomsen) udtalte med Hensyn til Forholdene i Krigen 1864, med Hensyn til Dannevirke og Dybbøl. Jeg kunde — og det har jeg tidligere udtalt — nok tænke mig, at der kan komme et Tidspunkt, hvor man virkelig med Nytte kunde arbejde paa at faa de militære Budgetter nedsatte; thi jeg er ganske bestemt af den Mening, at der ingen Grund er til at have dem højere end absolut nødvendigt. Jeg indrømmer, at det paa en vis Maade er uproduktive Formaal, man ved dem fremmer, og de bør derfor ikke være større, end Hensyn til Landets Sikkerhed kræver. Der kunde komme en Tid, hvor jeg kunde arbejde med derpaa. Det udtalte jeg i Fjor ved Finanslovens første Behandling, men det Tidspunkt er ikke kommet endnu; det vil først komme, naar hele den stærke politiske Spænding, der finder Sted i Europa, er afviklet. Naar disse Spørgsmaal ere løste — hvad enten de nu løses ved Sværdet eller ad diplomatisk Vej — paa en solid Maade og bragte ud af Verden saa kan der komme et Tidspunkt, da det vil være naturligt at nedsætte de militære Budgetter; men dette Tidspunkt er ikke kommet endnu, og det vilde derfor se ganske ejendommeligt ud, om Danmark vilde begynde i en saa betydelig Grad at nedsætte sine militære Budgetter paa en Tid, da de overalt i Europa vokse meget stærkt. Jeg ved nok, at de Herrer kunne sige: hvad kommer det os ved — og jeg indrømmer, at ethvert Land skal indrette sit Forsvar efter sine egne Forhold; men naar alle Lande i Europa, smaa som store, stadig forhøje deres Budgetter, er det et Bevis, er af den Slags, som man kan kalde *ex consensu gentium* paa, at man overalt tillægger Bevaringen af Landets Selvstændighed en saa stor Betydning, at man gaar til det alleryderste for at sikre den. Jeg skal ophjse det med et Par Tal, ikke ret mange — det vilde jo være paa urette Sted — men et Par enkelte Tal kunde

maaſte være ganske interessante at nævne. Jeg skal angive, hvor meget de militære Budgetter i enkelte Lande ere vokſede i de ſidſte 10 Aar. Jeg ſkal da nævne, at f. Eks. i Sverige ere de vokſede med 3,400,000 Kr., og dog ligger der nu i Øieblikket paa den ſveſke Rigsdags Bord et Forſlag om at forøge dem til 3,600,000 Kr. I Norge er Forøgelsen 830,000 Kr., i Belgien omtrent 2 Mill. Kr. og i Svejts 10 Mill. Jeg ſkal med Hensyn til Svejts gøre den Bemærkning, da det blev nævnt i Gaar, at der ganske viſt kan være noget i den Dring, ſom det ærede Medlem for Præſtø Amts 6te Valgkreds (Boſſen) gjorde, at Anledningen til Stigningen er Overgangen fra Kantonerne til Staten. Men det er kun for en ringe Del; den allervæſentligſte Del beror paa, at man i de ſenere Aar virkelig lægger en ganske anden Vægt paa at forbyre Svejts, end man har gjort før. De Tal, jeg har nævnt, ere tagne efter Statistalenderen; der ſtaar Svejts's nuværende Udgifter opførte med 27 Mill. Kr. Men jeg ſkal gøre opmærksom paa, at efter nyere Opgivelſer, ſom ſtamme fra den ſveſke Generalſtab, og ſom bero paa overordentlig omhyggelige Underſøgelſer om tilvarende Forhold, ere Udgifterne for Svejts i ſidſte Aar endogsaa opførte med 32 Millioner Kr. Det vil alſaa ſes, at Svejts, ſom man tidligere har anført ſom et Land, hvor man var fornuftig, og hvor man væſentlig lagde Vægt paa produktive Formaal, har viſt, at det ikke er den daarligſte Anvendelſe, man kan gøre af ſine Penge at ſikre ſit Lands Selvſtændighed. Jeg kan ganske ſlutte mig til de Udtalelſer, der kom fra det ærede Medlem fra Helsingør (C. Thomsen), der betragtede det, man anvender paa Forsvarsvæſenet, ſom en Slags Assurance, Det er en Betragtning, ſom ofte er bleven gjort gældende og ſom ſlaaende viſer, hvad den ſkal viſe. Hvor ofte ſe vi ikke i Aſiernes, naar der er brændt en Gaard, og Manden har miſtet ſin Bejærtning og ſit Inventarium, at der ſtaar: det var aſſureret, men des værre for lavt, Ejeren lider et ſtort Tab. Lad os tage os i Agt, at vi, naar det en Gang brænder for os, ikke give Anledning til, at den ſamme Bemærkning ſkal gøres om os. Det, der er det ejendommelige her, er, at Forſtellen mellem det, de Herrer mene at kunne gaa med til, og det, Regeringen nu fordrer, egentlig ikke er ſaa ſtor. Skal man af Hensyn til den mindre Forſtel i Assuranceen riſikere, at det kan ſiges, at man har aſſureret for lavt? Jeg tror det ikke. I alt Fald er det mig klart, at de Herrer, ſom helde til